

Forfatter: Hornemann, Jens Wilken

Titel: BREV TIL: Rathke, Jens FRA: Hornemann, Jens Wilken (1820-09-05)

Citation: Hornemann, Jens Wilken: "BREV TIL: Rathke, Jens FRA: Hornemann, Jens Wilken (1820-09-05)", i *Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen*, Gyldendalske Boghandel, s. 239. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990951-000-shoot-L0019909510000130.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Danske og Norske, især i Tiden nærmest efter Adskillelsen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hornemann til Rathke.
Bot. Have d. 5. Sept. 1820.

— — Jeg vil glæde Dig med Dr. Schouws Hjemkomst. Han er en af de Reisende, som lægger en god Plan og udfører den med Forstand og Flid. Han har medbragt mange Samlinger i og udenfor Hovedet. Af de første vil han meddele adskilligt i en Forelæsning over Plantegeographien, som han agter at holde her i Sommer, af de sidste har han allerede meddeelt mig meget, og mere ventes endnu fra Messina og Neapel. Jeg haaber, at Kongen giver ham Understøttelse til at beskjæftige sig med Redactionen af hans Reises Resultater, som han vil udgive paa Latin i 3 Dele.

Slige Resultater venter jeg desværre ikke af Wormskiolds Reise, skjønt han burde være istand til og er vel ogsaa at levere flere. Han forfalder nemlig mere og mere til Egensindighed og Særhed, mistroer alle Mennesker, seer suurt og taler aldrig til mig, sulter de fleste Dage af Ugen, finder dyb Viisdom i Johannes Aabenbaring og forsvarer Inquisitionen. Alt dette er bogstavelig sandt, og Du kan altsaa let begribe, at det ogsaa er sandt, at han beskjæftiger sig meget lidet med sine betydelige Samlinger og aldeles ikke med at ordne dem. Imidlertid har han dog i Vinter udarbejdet noget af sine Mscpt., fordi det nemlig slog ind i hans hyperboliske Ideer. I det skandinaviske Selskab har (han) oplæst en lang Afhandling oms. 240 Grønlændernes Oprindelse, og istedet for, som jeg synes han burde, at efterspore deres Gang tilbage og at glædes ved at finde dem komme fra Ararat, har han antaget det som afgjort, at de kom fra dette Sted og viist, hvorledes de bar sig ad for at komme til Grønland. Dette har han rigtignok gjort med Kyndighed og Vid, skjønt den første udentvivi ofte har maattet lempe sig efter den sidste, og Afhandlingen er derved bleven ret interessant, men er vanziret ved Citationer af Bibelen, som ikke passe, ved Sidehug til Oplysning og Videnskabelighed, som passe endnu mindre, og ved de forudfattede Meninger, som ikke maae følge den, som søger Sandheden ærligen.

— — Flors Død, især Maaden, den skedte paa, frappede mig meget. Jeg troede ham stærkere, end han maae have været. Lev nu vel og meld mig snart noget om det meget, Du maae kunne sige mig angaaende de Lærde i Upsala og Stokholm. Holbøll, Schumacher, Schouw, Hofmann og min Kone hilse Dig. Hils Købke.

Din
Hornemann.

9. Juli 1840.

Kjære Rathke!

Det er længe siden, at vi vexlede ei venligt Ord med hverandre, uden at jeg kjender Grunden dertil, med mindre det skulde være Alderen eller de 70 Aar, der ligesaavel hos Dig som hos mig lægger sig imellem, hvad vi gjøre, og hvad vi skulde gjøre. Benene blive kortere og vi gaae ikke saa langt eller saa hurtigt som i de foregaaende Tider, da vi mere løb end gik, Armene blive svagere og skrive slettere. Imidlertid leve vi dog og nyde endog Livet, saaledes som det er. Hvad mit Liv angaaer, saa er det bedre, end jeg har Ret til at vente, og skjønt ikke saa rask som dit, dog saaledes, at jeg bør være tilfreds dermed. Forandringen afs. 241 Tiderne, af Anskuelserne gaae vel raskere fremad, end vi ere istand til at kunne følge, men vi maae dog ogsaa fremad, og uden denne Villie og uden denne Lyst vilde vi kjede baade os selv og andre. Takket være derfor min Lyst til at leve og min Lyst til at leve med andre. Dette vedligeholder Livet bedre end Medicamenter. Jeg er vel overbeviist om, at de unge Botanikere ere vel raske med at danne nye species, og saaledes gaaer det vel ogsaa Dig med de unge Zoologer, men jeg siger med M. Vahl: Formerne bør dog bemærkes og beskrives; om vi nu kalde dem Arter eller Varieteter, kan være det samme, derom bliver man dog aldrig ganske enige. Kjender Du noget til det Reichenbachske System, som spiller en Rolle i denne Tid, endogsaa i Danmark? Jeg kan endnu ikke finde mig deri, thi hans Species f. Ex. af Aconitum gaaer i det uendelige. Jeg maae tage den Vahlske Tolerance med til Hjælp for at kunne udholde det. Lad dette være Dig en Erindring om mig og om vores Samliv.

Din
Hornemann.

L. Daae, *Breve fra Danske og Norske.*

16

s. 242